

Dítě.

Když se lidé ptají, jak mohou své děti **správně** vychovávat, tak musí v první řadě pozorovat **dítě** a **podle toho** se řídit. Vlastní přání vychovatele musí při tom zůstat zcela stranou. Dítě má jít na zemi **svou** cestou, ne však cestou vychovatele.

Je to dobře míněné, když vychovatel chce ochotně předat svému dítěti k jeho užitku **ty** zkušenosti, které sám musel ve svém pozemském životě udělat. Chce dítě ušetřit mnohých zklamání, ztrát a bolestí. Avšak ve většině případů tím mnoho nepořídí.

Nakonec musí poznat, že všechny jeho snahy v tom a jeho dobré chtění byly vynaloženy zcela nadarmo; neboť dospívající dítě jde v určité době zcela náhle, zničehonic svou vlastní cestou a zapomíná v pro sebe důležitých rozhodnutích všechna napomenutí nebo jich nedbá.

Smutek vychovatele nad tím není oprávněný; neboť ten při svém dobrém chtění vůbec nebral v úvahu, že dítě, které chtěl vychovávat, vůbec nemá jít stejnou cestou jako on, pokud chce na této zemi naplnit **správně** účel svého bytí.

Všechny zkušenosti, které vychovatel na sobě samém mohl nebo musel prožít, byly **jemu** určené a **jemu** nutné, a proto přinesly užitek také jen vychovateli, pokud je byl schopen **správně** do sebe přijmout.

Tato prožití vychovatele však nemohou přinést stejný

užitek **dítěti**, protože přece jeho duch musí k vlastnímu vývoji prožít opět něco zcela jiného, rukou osudových vláken, která jsou s **ním** spojena.

Ani dva z tak mnohých lidí na zemi nemají **stejnou** cestu, která jim může pomoci ke zralosti jejich ducha!

Proto nemohou zkušenosti jednoho člověka **duchovně** druhému nijak prospět. A **napodobí-li** člověk přesně cestu druhého, tak promarnil svůj vlastní pozemský čas!

Dítěti máte až do jeho zralosti řídit jen jeho **nástroj**, který potřebuje pro svůj pozemský život, nic jiného. Tedy pozemské tělo se všemi svými hrubohmotnými prostředky.

Dbejte při tom se vši opatrností, abyste je nezkřivili, nebo dokonce vlivem přepínání nebo jednostrannosti neučinili zcela neschopným! Vedle nutnosti pohybových dovedností hraje velkou roli školení pro správnou činnost jeho mozku. První část výchovy končí s nastupující zralostí, načež teprve pak musí následovat druhá část, která má učit ducha **správně** ovládat celé tělo.

Děti těchto pozemských lidí cítí **převážně** až do let jejich zralosti, kdy teprve duch přichází k projevu, **jen bytostně!** Přirozeně již vnitřně prožhaveně duchem. Tedy ne snad jen jako nějaké ušlechtilé zvíře ve svém nejvyšším vývoji, nýbrž již mnohem více, avšak **bytostné** je při tom stále ještě převládající, a proto rozhodující. To musí mít na zřeteli bezpodmínečně každý vychovatel a **podle toho** musí být základy výchovy přísně řízeny, pokud má být úspěch úplný a bez škody pro dítě. V dítěti má nejprve vzniknout plné pochopení ve velkém působení všeho

bytotného, jemuž je v této době ještě více otevřeno než duchovnu. Tím bude jeho zrak radostně a čistě otevřen přírodním krásám, které vidí kolem sebe!

Vody, hory, lesy, louky, květiny a pak také zvířata mají být každému dítěti důvěrně známy, a tím bude pevně zakotveno ve světě, který mu má poskytnout pole působnosti pro jeho pozemské bytí. Dítě stojí pak zcela pevně a plně vědomě v přírodě, ve všem bytotném působení s plným pochopením, a tím dobře vyzbrojeno a připraveno působit svým duchem tak, aby také všechno to, co je kolem něj, ještě pozvedalo a podporovalo jako nějakou velkou zahradu! Jen **tak** se může stát opravdovým Božím zahradníkem ve stvoření.

Tak, a ne jinak musí stát každé dospívající dítě, když duch přichází k projevu. Zdravé na těle a duši! Radostně rozvinuto a připraveno na **té** půdě, kam každé dítě patří. Jeho mozek nesmí být jednostranně přetěžován věcmi, které v pozemském životě vůbec nepotřebuje a které ho přece stojí mnoho námahy, aby je přijalo, čímž muselo promarnit sílu, což oslabilo jeho tělo i duši!

Jestliže však předvýchova pohltí již celou sílu, nezbývá člověku již více pro samotné působení!

Při **správné** výchově a přípravě pro vlastní život je práce jen radostí, požitkem, protože při tom je všechno ve stvoření schopno se zcela harmonicky spoluzachvívat, a tím podporuje, posiluje a pomáhá dospívání mládeže.

Avšak jak nesmyslně jednají lidé se svými potomky! Jakými zločiny se na nich provinují!

Právě tehdy, když v dívčím těle proniká duch, aby jemu svěřený a darovaný hrubohmotný a jemnohmotný nástroj využíval tak, aby se takto stal správným člověkem, vtahuje se toto mladé ženství do pozemských zábav, aby ... bylo rychle přivedeno k muži!

Duch, opravdový člověk, který má teprve dospět k pozemské činnosti, nedojde při tom vůbec k začátku a ochromen musí přihlížet, jak se výhradně a falešně cvičený pozemský rozum projevuje jen v blýskajícím se třpytu, aby se v nedostatku skutečného ducha duchaplným **zdál** být, a jak je tím strháván do všech nemožných věcí, které při tom požadují a vyplývají celou sílu, kterou mu tento nástroj může poskytnout. Stávají se konečně matkami, aniž by před tím byly opravdovým člověkem!

Pro ducha samotného již proto nezbývá k činnosti nic. Nemá k tomu žádnou možnost!

U mladého muže to není o mnoho lepší! Stojí tu znaven, zlomen vlivem přílišného přetížení ve školách, které předráždí nervy. Dává pronikajícímu duchu jen nemocnou půdu, přesycen nepotřebnými věcmi, s pokřiveným mozkem. Duch nemůže tudíž působit tak, jak má, a proto se tedy nevyvíjí, nýbrž zakrňuje a je tíhou strusek zcela potlačen. Zůstává ještě jen neutišitelná touha, která dává tušit přítomnost zazděného a potlačeného lidského ducha. Nakonec dojde ke ztracení i této touhy v opojení pozemským shonem a žádostmi, které mají nejdříve přinést překlenutí této duchovní prázdnoty a později se mají stát zvyklostmi a potřebami.

Tak nyní jde člověk svým pozemským bytím! A falešná výchova nese na tom největší část viny.

Jestliže chce člověk zde na zemi stát správně, tak musí první část vzdělání, tedy výchovy, bezpodmínečně změnit! Ponechte v tom děti skutečně dětmi! Nesnažte se je také činit rovnoprávními s dospělými, nebo vůbec neočekávejte, že se dospělí ještě mají řídit podle dětí! To je prudký jed, který tím dětem dáváte. Neboť u dětí duch ještě nepronikl a ony jsou ovládané převážně ještě svým bytostným druhem, a proto také nejsou mezi dospělými plnohodnotné!

To děti cítí zcela přesně. Nenechte je proto hrát roli, která jim uloupí takovéto vědomí. Číníte je tím nešťastnými! Stanou se nejistými na jim náležející, bezpečné půdě jejich dětství, která je jim ve stvoření přidělena, zatímco se však nikdy nemohou cítit jako doma na půdě dospělých, protože při tom ještě schází hlavní věc, která by je k tomu zmocnila a uzpůsobila: úplné spojení jejich ducha skrze tělo s vnějším světem.

Berete jim skutečné dětství, k němuž jsou podle zákonů stvoření plně oprávněni, které dokonce nutně potřebují, protože prožití dětství k pozdějšímu vývoji ducha bezpodmínečně patří. Zato vy je však stavíte již často mezi dospělé, kde se nemohou pohybovat, protože to nezbytné jim k tomu schází. Stávají se nejistými a předčasně zralými, což se dospělým přirozeně může jevit jen jako odpuzující, protože se to ukazuje jako nezdravé, rušící čisté cítění, každou harmonii; neboť předčasně zralé dítě je plodem, jehož jádro ještě nedošlo zralosti, zatímco slupka již je zestárlá!

Chraňte se před tím, vy rodiče a vychovatelé; neboť to je zločin proti Božím zákonům! Nechte děti být dětmi! Děťmi, které ví, že **potřebují** ochranu všech dospělých.

Úkolem dospělého je jen **ochrana** dětí, kterou je schopen a také zavázán poskytnout tam, kde si dítě ochranu **zaslouží!**

Dítě ve svém bytostném druhu cítí zcela přesně, že potřebuje ochranu dospělých, a proto k nim vzhlíží a jako protihodnotu jim přináší dobrovolnou úctu, která v sobě skrývá potřebu opory, jestliže vy sami tento přírodní zákon neporušíte!

A vy jej porušujete ve většině případů! Vytrhujete každé dítě z jeho zcela přirozeného citění svým falešným způsobem, který vůči dětem používáte, velmi často k vlastnímu uspokojení, protože dítě je vám z největší části milou hračkou, ze které **vy** chcete mít radost, kterou se snažíte již brzy učinit rozumově chytrou, abyste na ni mohli být hrdí!

To všechno však není **dítěti** k užítku, nýbrž jen ke škodě. Vy máte vůči dítěti v době mladosti, která znamená první část jeho vývoje, plnit **nejvážnější** povinnosti, již v prvních letech! Ne vaše přání, nýbrž zákony stvoření musí být pro to rozhodující! Ty však požadují, aby každé dítě ve všech věcech **zůstalo** také dítětem!

Člověk, který byl skutečně dítětem, ukáže se také později plnohodnotným jako dospělý. **Avšak jen tehdy!** A normální dítě pozná se jedine **tím**, že **ve svém vlastním citění** chová pravou úctu vůči dospělým, která **tím** zcela přesně odpovídá přírodnímu zákonu.

To všechno nese každé dítě v sobě jako Boží dar! A vyvíjí se, jestliže ho vy nezasypáte. Proto nechte děti být vzdáleny tam, kde spolu mluví dospělí; neboť k tomu nepatří! Také v tom musí neustále vědět, že jsou dětmi, jako takové nejsou ještě

plnohodnotné a ještě nejsou zralé pro pozemské působení. V těchto zdánlivých drobnostech spočívá mnohem víc, než si dnes myslíte. Je to splnění základního zákona ve stvoření, kterého často nedbáte. Z vnějšku **potřebují** to tyto děti, které **všechny** stojí ještě převážně v bytostném, jako oporu! Podle zákona bytostného. —

Dospělí mají dětem poskytovat ochranu! V tom spočívá víc, než jen říkají slova, neboť oni mají však poskytovat ochranu také jen tam, kde ji dítě zasluhuje. Toto poskytnutí ochrany nesmí být bez protihodnoty, aby se dítě již **ve zkušenosti** učilo, že **všude musí být vyrovnaní** a **v tom** spočívá harmonie a mír. Také to **vyžaduje** druh bytostného.

Avšak právě **to** často opomíjeli tak mnozí rodiče a vychovatelé, navzdory tomu, že to je základní podmínka správné výchovy, jestliže má být provedena podle prazákonů stvoření. Nepřítomnost pojmu bezpodmínečného vyrovnaní přivádí každého ke kolísání a pádu, lhostejno, zda dříve nebo později. A vědomí nevyhnutelné nutnosti tohoto pojmu musí být dítěti vštěpováno již od prvních dnů, aby se mu to stalo **tak** vlastním a úplně přešlo do masa a krve, **tak** samozřejmě, jako když se učí cítit rovnováhu svého těla, které přece podléhá týmž základním zákonům!

Bude-li pečlivě prováděno toto základní pravidlo při každé výchově, tak to dá povstat konečně svobodným lidem, kteří jsou Bohu milí!

Avšak právě tento nejnezbytnější a nejdůležitější základní zákon v tomto stvoření byl lidmi všude vyřazen! Až na cítění tělesné rovnováhy jejich pozemského těla nebyl při výchově

dodržován a nebylo ho dbáno. To nutí ke vzniku jednostrannost v nezdravém druhu, která nechává všechny lidi, aby se již jen duševně potáceli stvořením, neustále klopýtali a padali!

Je smutné, že toto cítění rovnováhy je bráno jen u pozemského těla za nutnost u veškerého pohybu, avšak duševně a duchovně není udržováno a často zcela schází. Dítěti při tom musí být vlivem působení vnějšího nucení pečlivě napomáháno od prvních týdnů. Opomenutí přináší každému člověku pro celé jeho bytí v zákoně vzájemného působení strašlivé následky!

Rozhlédněte se jen kolem sebe. U jednotlivců, jakož i v rodinách, ve věcech státu nebo v chování církví, všude se chybuje v tom a právě **jen** v tom! A přece nacházíte tento zákon všude zřetelně naznačený, jestliže jen vidět chcete! Dokonce vám to ukazuje hrubohmotné tělo; nacházíte to ve výživě a vylučování, ba dokonce i v druzích výživy samotné, má-li se tělo těšit dobrému zdraví, ve vyrovnaní práce a odpočinku, až do všech podrobností, nemluvě o již zmíněném zákonu rovnováhy, který umožňuje každému jednotlivému tělu, aby se hýbalo a učinilo ho tím teprve schopným pro úkol pozemského působení. Takto drží a nechává existovat také **celý svět**; neboť jen ve vyrovnaní rovnováhy mohou hvězdy a světy jít svými drahami a udržet se!

A vy, vy malí lidé ve stvoření, ne větší než zrnko prachu před velikým Stvořitelem, vy ho převracíte tím, že ho nechcete zcela dbát a následovat.

Došlo sice k tomu, že jste ho po nějaký čas křivili, avšak nyní se rychle vrací zpět do původní formy a ve zpětném zrychlení vás musí bolestně zasáhnout!

Z této jedné chyby vyrostly veškeré obtíže, které dnes zasahují stvoření. Také ve státech je nespokojenost z toho a rozhořčení tam, kde na jedné straně chybí správné vyrovnání! Je to však jen pokračování a nárůst **těch** chyb, které dělají vychovatelé u dětí!

Nová říše, říše Boží na zemi, bude vytvářet toto vyrovnání, a tím i nové pokolení! Avšak nejprve bude muset být správný pojem vyrovnání vynucen násilím, dříve než bude moci dojít k pochopení. Vynucen skrze přestavění všeho zkřiveného, což se již nyní děje, zatímco všechno falešné a nezdravé musí odumřít samo v sobě, donuceno k tomu nepřekonatelnou mocí a silou Světla! Pak bude následovat dar opravdového pochopení všech prazákonů stvoření. Snažte se již nyní je správně pochopit a budete správně stát v tomto stvoření! Což bude mít pro vás za následek opět jen štěstí a mír.